

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΗ

Πᾶσα αἴτησις δεκτή ὑπὸ ἰδιαι-
τέραν συμφωνίαν.

Αἰτήσεις ἀπευθύνεται :
Ἐφ. « Ἀνάστασις » Ἀργοστόλιον.

Συγγραφεύς

Μ. Σ. ΑΝΤΥΠΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ἔτος . . Δραχ. 10.

Ἀλλοδαπῆς Φραγ. 10.

Ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον.

ΕΙΜΕΘΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΑΙ.

Οὗτος εἶνε ὁ τίτλος μας καὶ διὰ τοῦτο καυχώμεθα !
Ζητοῦμεν Ἐπαναστασιν ἰδεῶν, Ἐπαναστασιν αἰ-
σθημάτων, Παγκόσμιον Ἐπαναστασιν Διοικητικῆν καὶ
Πολιτικῆν καὶ Θρησκευτικῆν Συστήματος !

Θέλομεν δηλαδὴ νὰ ἐπαναστατήσῃ ὁ ἐργάτης κατὰ
τοῦ Κηφήνος, ὁ Χωρικός κατὰ τοῦ Ἀφέντιον, ὁ δοῦ-
λος κατὰ τοῦ Κυρίου :

— Ὁ Γενναῖος Στρατιώτης κατὰ τοῦ διεφθαρμένου
Ἀξιωματικοῦ, ὁ αἰσθηματίας Ἀξιωματικὸς κατὰ τοῦ
Φαύλου Στρατηγού.

— Ὁ ἔντιμος πολίτης κατὰ τοῦ δημοκόπου Βου-
λευτοῦ, ὁ θαρραλέος Βουλευτής κατὰ τοῦ λαοπλάνου
Κυβερνήτου, ὁ τολμηρὸς Κυβερνήτης κατὰ τοῦ Δει-
σιδαίμονος Καθεστώτος καὶ τοῦ Κληρονομικοῦ Ἀρ-
χοντος !

— Ὁ Καλὸς καὶ Ἀπλὸς Ἱερεὺς κατὰ τοῦ Χρυσο-
φόρου καὶ υἱόφρονος Ἀρχιερέως, ὁ Ἰδεώδης καὶ Εὐαγ-
γελικός Ἀρχιερεὺς κατὰ τοῦ δεισιδαίμονος καὶ συμφε-
ροντολογικοῦ θρησκευτικοῦ Καθεστώτος.

Καὶ εἰς τὴν ἀτελῆ ταύτην Ἐπαναστασιν, ἀρκού-
μεθα πρὸς τὸ παρὸν πιστεύοντες ὅτι, τὸ ἐξ αὐτῆς μέλ-
λον νὰ προκύψῃ Καθεστὸς θὰ ᾔῃαι, ὁ Σωτὴρ Μοχλὸς
ὅστις θὰ ἐπιφέρει τὴν καθολικὴν καὶ τελείαν ἘΠανά-
στασιν, ἥτις ἀρ' ἑνὸς θὰ ἐπιβάλῃ.

— Τὴν Καθαίρεσιν τῶν Βασιλέων,

— Τὴν Ἐξαφάνισιν τῶν Πλουσίων,

— Τὴν Καταδάφισιν τῶν Στρατιῶνων καὶ τῶν
Ναυστάθμων,

— Τὸν Στανὸν εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς,

— Τὴν Κατάρρησιν τῶν Κοινωνικῶν Τάξεων καὶ
τὴν Ἐξαφάνισιν τῆς Ἀργείας :

Καὶ ὅα καθιερώσῃ.

— Τὴν Συνεργασίαν τῆς Ἐπιστήμης τῆς Ἐργα-
σίας καὶ τοῦ Κεφαλαίου, ἐξ ὧν θὰ προκύψῃ ἡ μία καὶ
μόνη καὶ ἀδιαίρετος Κοινωνικὴ τάξις « τῶν εὐτυχῶν
καὶ μορφωμένων Ἑργατῶν », τῶν ὁποίων Ἀνάκτορον
θὰ εἶναι ἡ ΕΡΓΑΣΙΑ, Ναὸς ἡ ΑΓΑΠΗ καὶ Παρά-
δεισος ἡ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ.

Οὕτως θέλομεν τὴν ἘΠανάστασιν ὥστε.

— Ἀντὶ Βασιλέων μαλθακῶν καὶ ἀνοήτων νὰ ἔχω-
μεν Διοικητὰς μεγαλόνας καὶ δραστηρίους,

— Ἀντὶ Ἱερέων Λαιμάργων καὶ Προληπτικῶν νὰ
ἔχωμεν Διδασκάλους Πλουτίζοντας τὴν διάνοιαν καὶ
καλλιεργούντας τὸ αἶσθημα,

— Ἀντὶ Κυβερνητῶν καὶ Πλουσίων ἐκμεταλλευ-
τῶν, νὰ ἔχωμεν Ἑργάτας δίδοντας ζωὴν καὶ Παρά-
γοντας εὐτυχίαν

— Ἀντὶ Ἀνακτόρων καὶ Κυβερνητικῶν Μεγάρων
φιλοξενούντων τὴν πορνείαν, τὴν κλοπὴν καὶ τὸν φόνον,
νὰ ἔχωμε παμμέγιστα κοινὰ Ἑργοστάσια παράγοντα
δυνάμεις καὶ νεότητα,

— Ἀντὶ Ἀρχιεπισκοπῶν καὶ Ἐπισκοπῶν φιλοξε-
νούντων τὴν πολυτέλειαν καὶ τὸ σκότος, νὰ ἔχωμεν
Ἀπεράντους Στοὰς ἐν αἷς νὰ διδάσκηται καθαρά ἡ Ἀ-
λήθεια καὶ νὰ γίνηται πλήρης ἡ θυσία εἰς τὸν βωμὸν
τῆς Ἀδελφότητος !

Οὕτως ἐνοοῦμεν τὴν Πρόσδον καὶ διὰ τῆς τοιαύτης
ἘΠαναστάσεως ἐλπίζομεν τὴν ἐπιτυχίαν τῆς, διὸ κη-
ρυσσόμεθα ἘΠαναστᾶται καθ' ὅλοκλήρου τοῦ Σημερι-
νοῦ Καθεστώτος τῆς Ἀνθρωπότητος φθάνοντες ἔτι πε-
ραιτέρω, μέχρις Ἐπαναστάσεως κατὰ τοῦ Συμβολισμοῦ
τῆς Θεότητος ! Ἐπιζητοῦντες δηλ. τὴν ἀντικατάστασιν
τοῦ Θεοῦ ὃν κηρύσσουσι οἱ Τύρανοι καὶ Δеспόται διὰ
τοῦ Ἀληθοῦς Θεοῦ ὃν ἐκήρυξεν ὁ Χριστὸς καὶ ὅστις
καλεῖται ΘΕΟΣ ΑΓΑΠΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ καὶ ΑΛ-
ΛΗΛΟΒΟΗΘΕΙΑΣ, καὶ ὃχι Θεὸς σκληρότητος, δα-
κρύων, καὶ δουλείας.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΙ 55.Φ4.0014 Υ1.0024

ΛΑ·Ι·ΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΡΙΟΝ

Αύριον Κυριακὴν περὶ ὥραν 8 μ. μ. ἀκριβῶς θὰ ὁμιλήσῃ ὁ κ. Μ. Ἀντύπας περὶ τοῦ τρόπου τῆς κατὰ τὴν Ἀρχαίαν Ἐπιτροπὴν καὶ Ἐπιτροπῆς Ἀρχαίων πρὸς ἐπίτευξιν ἔργων παρκαταγωγῶν ἐν Ἀργολίᾳ διὰ τοῦ εἰσοδήματος τοῦ Βασιλικῆς Κληροδοτήματος, πρὸς δὲ θέλει ἀποδείξῃ ὅτι ἡ ἀνέγερσις καὶ συντήρησις τῶν τοιούτων Σωτηρίων ἔργων εἶνε κατ' ὅλαν σύμφωνος πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ Διαθέτου καὶ πρὸς τὸ γράμμα τῆς Διαθήκης, ἵνα δὲ μὴ μείνῃ οὐδεμία ἀμφιβολία θέλει ἀναγνώσῃ καὶ ἐξηγήσῃ τὴν Διαθήκην καὶ τὸ σχετικὸν μέρος ταύτης. Ἐπειδὴ ὡς ἐκ τοῦ λίαν ἐνδιαφέροντος τούτου θέματος προμηνύεται ἀθρόα ἡ προσέλευσις τῶν πολιτῶν, διὰ τοῦτο παρκαταλύονται αἱ Κυρίαι νὰ προσέλθωσιν ὀλίγον ἐνωρίτερον ἵνα δυνήθωσι νὰ καταλάβωσιν θέσεις, καὶ οὕτω μὴ στερηθῶσιν τῆς ἐνδιαφερούσης ταύτης ὁμιλίας ὡς συνέβη κατὰ τὴν διὰ τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος.

Σημ. Διὰ τὰς Κυρίας κατηρτίσθη ἰδιαίτερα αἶθουσα Ἀναγνώσεως καὶ ἀνακλύσεως.

ΑΙΩΝΙΟΣ ΤΑ ΣΚΑΝΔΑΛΑ

ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ ΔΩΡΟΔΟΚΟΥΜΕΝΟΙ—ΕΡΓΟΛΑΒΟΙ
ΤΡΑΠΗΟΓΚΟΔΟΤΑΙ—ΛΑΟΣ ΧΩΡΙΣ ΝΕΥΡΑ.

Μετ' ὁδύνης καὶ ἀγανακτήσεως ἀνέγνωμεν νέα ἄλλα τῶν ὑπαλλήλων τῆς Νομαρχίας Ἀργολοῦ, ἵνα δὲ μὴ νομίσῃ τις ὅτι ἐξ ὑπερβολικῆς πρὸς τὰ κοινὰ ἀγάπης ὁρμώμενοι γράφομεν τὰ ἀνωτέρω, ἀναδημοσιεύομεν ὅσα ὁ «Χρόνος» ἔγραψε κατὰ τὴν 11ην ἰσαμένου, ἰδοὺ ταῦτα.

« Ἀνέκουστα καὶ εἰδεχθῇ πληροφορούμεθα ἐξ Ἀργολοῦ, ὅτι ἔλαβον χώραν κατὰ τὴν αὐτῇ γενομένην ἄρτι μειοδοτικὴν δημοπρασίαν διὰ τὴν συντήρησιν τῶν ὁδῶν Ἀσπρογέρακος καὶ Σάμης—Ἐρίσσου. Οὕτω οἱ ἐπιτετραμμένοι τὴν περιφρούρησιν τῶν συμφερόντων τοῦ Δημοσίου ἀρμόδιοι, ἤτοι ὁ νομαρχεὺς γραμματεὺς ἐν Κεφαλληνίᾳ καὶ ὁ πρωτοκολλητὴς, ἐβεβλίσαν ῥητῶς τοὺς ἐρωτήσαντας αὐτοὺς ἐργολάβους Ι. Παπαδόπουλον, Γερ. Βαγγελάκον, Γ. Πικροδόκον καὶ 10 ἄλλους, ὅτι ἡ δημοπρασία δὲν θὰ γείνη τὴν 3 καὶ 4 Σεπτεμβρίου ε. ε. ἐνῷ αὕτη ἐμελλε νὰ γείνη καὶ ἐγένετο κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, ἀποκρύψαντες ἐν γνώσει τὴν ἀλήθειαν, ἵνα ἀπομυκρύνωσι τοὺς μειοδότης καὶ ἀποσβήσωσι τὸν συναγωνισμόν. Οὕτω δὲ κατεκυρώθη ἡ συντήρησις τῶν ὁδῶν εἰς τοὺς Π. Θεοκλῆν καὶ Πικροδόκον μετὰ 3 ο) ἐπὶ ἔλαττον τοῦ προϋπολογισμοῦ, ἐνῷ οἱ μνηθέντες ἐργολάβοι προσέφερον 25 ο) ἐπὶ ἔλαττον. »

Αὐτὰ δημοσιεύει ἡ Συνάδελφος τὰ ὅποια ὁμολογοῦμεν ὅτι πολὺ ὀλίγον τιμῶσιν τοὺς ἐν τῇ ὑποθέσει ταύτῃ ἀναμειβόμενους ὑπαλλήλους, ὅταν δὲ μάλιστ' ἀναμνησθῶμεν καὶ τὰ, ὁμοίας σχεδὸν φύσεως σκάνδαλα τοῦ «Θερινοῦ Θεάτρου» τότε δὴ τότε δυνάμεθα ἐν πλήρει δικαίᾳ εὐρισκόμενοι νὰ πετάξωμεν κατὰ μούτρα

τῶν ὑπαλλήλων τούτων τὰς λέξεις «αἵσχος καὶ κακοὴ θεία, εἴθε κλέπται καὶ ἀπατεῶνες, καταδολιευόμενοι τὰ συμφέροντα τοῦ Δημοσίου καὶ ἐξαπατῶντες ἄνθρωπον καὶ Λαόν, ἡ μόνη δὲ πρέπουσα ἀμοιβὴ διὰ τὰς εἶναι ἡ περιφρόνησις τῆς Κοινωνίας καὶ ὁ δρόμος ὁ ἄγων κατ' εὐθείαν εἰς τὴν χώραν τῆς Πανσάνιας καὶ πείνας!» Εὐτυχῶς ὡς μανθάνομεν ἐξ ἀτραυλεστάτης πηγῆς οἱ ἀρμόδιοι ἐνήργησαν ἤδη διὰ τὴν παῦσιν τῶν Λυγερῶν καὶ κομψῶν τούτων ὑπαλλήλων, ἥτις παῦσις εὐχόμεθα νὰ μὴ εἶνε ὁμοία τῶν πρὸ μὲν ἐνεργητικῶν κομικῶν μεταθέσεων, διότι τότε θὰ ὁμολογήτωμεν ὅτι οἱ Βουλευταὶ Κραναιᾶς εὐρίσκονται εἰς τελείαν ἀποκλήρωσιν, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ἐναπομένει εἰς τὸν ἐκνευρισμένον Λαόν τοῦ Ἀργολοῦ, νὰ διδάξῃ διὰ ζώτης φωνῆς καὶ ὁδῶν ὁδοῦ, καὶ βουλευτὰς, καὶ ὑπαλλήλους, καὶ ἐργολάβους καὶ ἀργολάβους, καὶ τοῦτο ἵνα μὴ ἀναγκάζεται ἡ « Ἀνάστασις » νὰ γράρῃ ἐπικεφαλίδι ὅτι «ὁ Λαὸς Ἀργολοῦ εἶναι χωρὶς νεῦρα!»

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ.

Πρὸ δύο σχεδὸν μηνῶν ἐγράψαμεν ὅτι, οἱ διευθύνοντες τὰ Φιλανθρωπικὰ Καταστήματα, δὲν καταβάλλωσι τὴν δέουσαν μέριμναν ὅπως ὑπάρχει ἐν τοῖς Καταστήμασιν τοῦτοις τάξεις καὶ Δικαιοσύνη καὶ ἐν γένει ὑπηρεσία ἐργαζομένη ἀμερολήπτως καὶ φιλανθρωπῶς.

Δυστυχῶς ἡ φωνή μας ἔμεινε « φωνὴ βοῶντος εἰς ὕδατα κακομαθημένα » ἰδοὺ δὲ σήμερον ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐντείνωμεν τὴν φωνὴν μας ἔστω καὶ εἰς κακομαθημένους καταγγέλλοντες τὰ ἐξῆς.

Ἐκ τῶν ἐξερχομένων ἢ μᾶλλον ἐκ τῶν ἐκδιωκόμενων ἐκ τοῦ Νοσοκομείου, προσερχόμενοι εἰς τὸ γραφεῖον μας, παραπονοῦνται κατὰ τοῦ Ἀδελφάτου ὡς μηδεμίαν ἔχοντος ἐπιβλεψιν οὔτε ἐπὶ τῶν ἀθενῶν οὔτε ἐπὶ τῆς ὑπηρεσίας ὡς ἐκ τούτου δὲ συμβαίνει, πρὶν ἢ ἰαθῶσιν οἱ ἀσθενεῖς καὶ παρὰ τὴν θέλησιν τῶν ἰατρῶν, νὰ ἐκδιώκωνται ἐκ τοῦ Νοσοκομείου, πρὸς δὲ ὅτι ἡ διεύθυνσις «μεριμνᾷ καὶ τυρβάζει περὶ πολλὰ ἐν ᾧ ἐνός ἐστὶν χρεία, τοῦ καλῆς ὑγείας» οὕτω π. χ. ὅτι, ἀτρελεῖται εἰς παρασκευὴν συνοικισίων μετὰ τὴν θαλαμηπόλων τοῦ Νοσοκομείου καὶ ἀθενῶν, ἐν ἀναρρώσει, ἐννοεῖται. εὐρισκόμενων, καὶ ὅτι ἡ τροφὴ καὶ ἡ ὑπηρεσία εἰσὶν ἰσχνὰ καὶ ἀνεπαρκῆ, καὶ τέλος πολλὰ ἄλλα ἐπιλήψιμα ἅτινα ἡ ἐφημερίς μας ἀδυνατεῖ ὡς ἐκ τοῦ εἶδους τῆς νὰ τὰ δημοσιεύῃ.

Πρὶν λοιπὸν μᾶς ἐξαναγκάσῃ ἡ κατάστασις αὕτη νὰ λημνησθῶμεν τῶν ἰγνῶστων καὶ ἐπιεικείας, παρακαλοῦμεν καὶ τὸν Ἀδελφάτον καὶ τὴν Διεύθυνσιν

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΝΑΧΕΙΟΝ ΑΘΕΟΥΡΙΟΥ
ΥΠΟΧΡΕΩΣΗΝ ΔΕΙΞΟΜΕΝΟΝ ΤΗΝ ΠΡΟΒΛΕΨΙΝ
ΥΠΟΧΡΕΩΣΗΝ ΔΕΙΞΟΜΕΝΟΝ ΤΗΝ ΠΡΟΒΛΕΨΙΝ

νά μὴ νομίζωσιν ὅτι εἶναι ἀνεύθυνοι καὶ ὅτι ἴστανται τόσον ὑψηλὰ ὥστε νὰ μὴ τοὺς τραυματίζη οὔτε ἡ ἀγανάκτησις τοῦ Λαοῦ οὔτε ὁ ἐλεγχος ἀνεξαρτήτου καὶ ἀνδρικοῦ δημοσιογραφίας, διότι ἐκ τῶν ὑστέρων θέλει ἀποδειχθῇ ὅτι οὔτε ὁ Λαὸς ποτὲ ἀφῆκε ἀτιμώρητον οὐδένα παίζοντα καὶ καταχρώμενον μαζύ του, οὔτε ἡ Δημοσιογραφία ἔσπειρε ποτὲ σπόρους ἐπὶ ματαίῳ.

Η ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΡΧΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΙΣΧΥΡΩΝ

Ὁ Δῆμος Πρόννων — Οἱ Ἐξόριστοι τῆς Βραζιλίας
— Ἡ πενία τῶν χωρικῶν — Τὸ γλέντι τῶν
ἀριστοκρατῶν καὶ πλούσιων —
Ὁ καιρὸς τῆς ἐξεγέρσεως.

Ὁ Δῆμος Πρόννων ὢν εἰς τῶν μεγαλειτέρων τοῦ Νομοῦ Δῆμος κατοικούμενος ἀπὸ ἀνδρᾶς ἐργατικούς καὶ ἐντίμους, παράγων δὲ ἄφθονον οἶνον καὶ ἔλαιον, σταφίδα, ὑπόρχες καὶ τόσα ἄλλα εἶδη χρήσιμα εἰς τὸν βίον, ἦτο πεπρωμένον, ὡς φαίνεται, νὰ ὑποκύβῃ εἰς τὸν νόμον τῆς πενίας καὶ ἀπελπισίας, τὸν ὅποιον πρὸ 300 σχεδὸν ἐτῶν ἐνόμοθετήσαν οἱ Ἰσχυροὶ καὶ Ἀρχόντες τοῦ Δήμου τούτου διὰ τῆς ἀδιαφορίας τῶν καὶ τοῦ ἐγωϊσμοῦ τῶν· διότι οὐδὲ κεραϊὰν φεύγομεν τῆς ἀληθείας ἐκ ἐῖπωμεν ὅτι εἶναι ὁ μᾶλλον παρηγορημένος καὶ λησμονημένος τῶν Δήμων ὁλοκλήρου τοῦ Νομοῦ, καὶ ὑπὸ ἑποψίαν ἰδίως συγκοινωνίας εἶναι εἰς τοιαύτην θέσιν ὥστε πάντα τὰ προϊόντα του νὰ ὑποκύπτουν εἰς τὸν νόμον τοῦ ἐξευτελισμοῦ· λιμὴν δὲν ὑπάρχει, ἡ δὲ ἀπόστασις ἀπὸ τῆς Πρωτεύουσας εἶναι τοσαύτη ὥστε σχεδὸν καθιστᾷ ἀδύνατον τὴν κατανάλωσιν τῶν προϊόντων τῶν δυστυχῶν τούτων ἐξορίστων τοῦ Νομοῦ Κεφαλληνίας.

Ὡς ἐκ τούτου δὲ μολοντί ὡς ἀνωτέρω λέγομεν καὶ εὐφορος εἶναι ὁ Δῆμος, καὶ ἐργατικοὶ καὶ ἐντίμοι οἱ κάτοικοι, ἐν τούτοις ὑφίστανται τὴν πενίαν καὶ μάλιστα εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὥστε καθ' ὁμάδας νὰ ἐκπατρίζωνται γινόμενοι ἐξόριστοι εἰς τὰ μiasματικὰ καὶ ἐρημα ἐδάφη τῆς Βραζιλίας, προτιμῶντες τὸν ἐκπατρισμὸν καὶ τὴν φυγὴν εἰς τὸ ἄγνωστον, ἀπὸ τὸν μαῦρον καὶ δακρυσμένον ἄστον τῆς Ἀρχοντίας, καὶ ἀπὸ τὴν περιφρόνησιν καὶ ἀκηδεϊάν τῶν μεγάλων καὶ Ἰσχυρῶν οἵτινες ἐκνῆθελον πρὸ πολλοῦ θὰ ἦνοιγον συγκοινωνίαν ἀνάλογον καὶ δυνατὴν, πρὸς δὲ μὲ ἐνδιαφέρον καὶ ἀγάπην φερόμενοι καὶ μικρὰν καταβάλλοντες θυσίαν καὶ μικροὺς ἀνοίγοντες πόρους ζωῆς, θὰ ἠδύναντο νὰ ἐμποδίσωσιν τὴν δεινὴν ταύτην πληγὴν τοῦ ἐκπατρισμοῦ ἣτις μαστίζει ὅλην τὴν Ἑλλάδα, καὶ δὴ μετὰ τῶν πρώτων, τὴν Νῆσον μας.

Ἔως πότε λοιπὸν; ὦ Ἀρχόντες καὶ Πλούσιοι, θὰ ἀδικοῦσθε; Ἔως πότε τὰ αἰσθηματικὰ τῆς Φιλανθρωπίας καὶ τῆς ἀγάπης θὰ εἶνε κλεισμένα μετὰ διπλᾶς καὶ τριδipλᾶς κλειδαριᾶς;

ὦ δυστυχισμέναι παιδιὰ! ὦ τίμιοι καὶ εὐγενεῖς χωρικοὶ! Πόσον σκληρὰ πρέπει νὰ εἶνε ἡ ψυχὴ τῶν Ἀρχόντων διὰ νὰ μὴ σὰς λυπεῖται! Ἐῶν εἰκοσάδε χωρικῶν ἀπὸ τοῦς Πρόννων, ἐξηκοντάδε ἀπὸ τῶν ἄλλων μέσων τῆς Κεφαλληνίας,

νίας, καὶ ἐξ ὅλης τῆς Ἑλλάδος ἐν ὅλῳ ὑπερχιλίους, οἵτινες ὠχοῖ ἐκ τῆς συγκινήσεως τοῦ χωρισμοῦ, καὶ τρέμοντες μετὰ δάκρυα εἰς τὰ μάτια, λυπόσαρκοι καὶ ἰσχυροὶ ἐκ τῆς δυστυχίας, μᾶς ἔσφιγγον πρὸ μηνὸς τὰς χεῖρας καθ' ἣν στιγμὴν ἐπεβιάζοντο ἐπὶ τοῦ διὰ Βραζιλίαν ἀναχωροῦντος ἀτμοπλοίου, καὶ σὰς βεβαίῳ ὅτι ἡ καρδιά μας ἐσχίζετο καὶ τὰ δάκρυα ἔρρεον καὶ ἀπὸ τοῦς λίθους, ἔκλειον, δύναμαι νὰ εἶπω, καὶ αὐτοὶ οἱ ὀγκόλιθοι τῆς προκυμαίας! καὶ μόνον μόνον! οἱ πλούσιοι καὶ ἰσχυροὶ νοχελῶς ἐξηπλωμένοι ἐπὶ τῆς ἐξέδρας τῶν Πατρῶν παρετήρουν τὴν ἐξορίαν καὶ τὴν θλίψιν καὶ τὰ δάκρυα τῶν ἀποχωριζομένων φίλων καὶ ἀδελφῶν, καὶ ἀντὶ νὰ συγκινηθῶσιν καὶ νὰ κλαύτωσι ἤρκοοντο ὑπομειδιῶντες καὶ σκώπτοντες καὶ γλεντοῦντες, ὡς πάντοτε, κηταλήγοντες εἰς τὸ συμπέρασμα «ὅτι καὶ μὲν ἡ φυγὴ τῶν χωρικῶν καὶ ἐργατῶν εἶναι ζημία διότι δὲν θὰ εὐρίσκωσι γεωργούς καὶ ἐργάτας διὰ τὴν καλλιέργειαν τῶν κτημάτων των, ἐν τούτοις ὅμως ἀπαλλάσσονται ἀπὸ τὰ κακοποιὰ καὶ ἐπικίνδυνα καὶ ἀμαθῆ αὐτὰ σπινθηρὰ!»

Ἀκούτε Χωρικοὶ!

Ἀκούτε ὦ Ἐργάται!

Εἰσθε λέγον αὐθαγεῖς, ἐπικύνδυνοι, κακοποιοί.

Ποιοὶ; Σεῖς! Σεῖς οἵτινες ἐργάζεσθε ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐγεννήθητε μέχρι τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου σας, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀνατείλη ἡ σελήνη μέχρι βαθείας νυκτός, Σεῖς οἵτινες θέτετε τὰ στήθη σας πρὸ τῶν σφαιρῶν καὶ τῶν λογχῶν τοῦ ἐχθροῦ ἐν καιρῷ πολέμου διὰ νὰ φυλάξητε τὰς περιουσίας καὶ τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῶν σκληρῶν τούτων ἀνθρώπων, Σεῖς οἵτινες διδετε τὸ σῶμα σας καὶ τὴν ζωὴν σας ἐν καιρῷ εἰρήνης διὰ νὰ πικρασκυλεύσητε εἰς τούτους τὸν ὠραῖον σίτον, καὶ τὸν γλυκύποτον οἶνον, καὶ τὸ θρεπτικώτατον ἔλαιον, καὶ τὴν πλουτοφόρον σταφίδα, καὶ τοὺς ἀρωματώδεις καρπούς καὶ τόσα ἄλλα ἄνευ τῶν ὑποίων οἱ νοῦθοι καὶ μαλθακοὶ καὶ ἐγωῖσται οὗτοι θὰ ἀπέθνησκον, καὶ ἴσως τοῦτο θὰ ἦτο ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους!

Καιρὸς λοιπὸν νὰ παύσῃ ἡ κατάστασις αὕτη, καιρὸς νὰ συννενοθῇτε καὶ νὰ εἴπητε εἰς τὰ καλομαθημένα αὐτὰ ἀρχοντοπούλα ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἔκχευεν ἀνθρώπους μετὰ Sanque Blù καὶ Sanque rose δηλαδή μετὰ αἷμα πράσινο καὶ αἷμα κόκκινο, ἀλλ' ὅτι πάντες οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἴσοι μετὰ τῶν, ἐκείνος δὲ εἶναι ὁ καλλίτερος ὅστις ἐργάζεται καὶ ὠφελεῖ περισσότερον, οὗτος δὲ, τίς ἄλλος εἶναι πλὴν ὁ χωρικός καὶ ὁ ἐργάτης; διότι ὁ Ἀριστοκράτης καὶ ὁ Κηφὴν ἔργον ἀποκλειστικὸν ἔχουσι τὴν συζήτησιν εἰς τὰ καφενεῖα, τὴν πολυτέλειαν καὶ σπατάλην, τὴν πίεσιν καὶ τὴν διαφθοράν, ἐπομένως οὗτοι εἶνε οἱ χειρίστοι τῶν ἀνθρώπων. Καιρὸς ἔθεν εἶνε νὰ ἐννοήσητε ὅλα ὅσα ἀνωτέρω γράφω, καὶ νὰ προσπαθήσητε νὰ διδασθῇτε μετὰ τῶν δικαιοδικαίων σας καὶ τὰ καθήκοντά σας, οὕτως ὥστε μετ' ὀλίγον ἐν ἀγάπῃ καὶ συμπνοῇ νὰ ἐγερθῇτε εἰς πρώτην ευκαιρίαν, ἣτις δὲν θὰ βραδύνῃ, νὰ πετάξητε ἐπάνω ἀπὸ τὸν τράχηλόν σας τοὺς δειλητῆς ῥιῶδεις τούτους ὀφεις καὶ τὰ μiasματικὰ αὐτὰ ἐρπετά.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΛΣΤΟΗ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Οἱ ἐργάται παρκαπονοῦνται ἐνκντίον τῶν γαιοκτημόνων, ἐνκντίον τῆς κυβερνήσεως, τῶν ἐργοστασιαρχῶν, τοῦ στρατοῦ καὶ ὅμως οἱ γαιοκτήμονες δὲν ἀπολαμβάνουν εἰσοδήματα ἀπὸ τὰς γαίας των, ἡ κυβέρνησις δὲν εἰσπράττει φόρους, οἱ ἐργοστασιαρχαὶ δὲν ἐκμεταλλεύονται τοὺς ἐργάτας καὶ ὁ στρατὸς δὲν κατὰπνίγει τὰς ἀπεργίας, εἰ μὴ διότι αὐτοὶ οἱ ἐργάται βοηθοῦσι τοὺς γαιοκτήμονας, τὴν κυβέρνησιν, τοὺς ἐργοστασιαρχὰς καὶ τὸν στρατὸν εἰς τοῦτο καὶ διαπράττουν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἐκεῖνοι διὰ τὸ ὅποιον παρκαπονοῦνται. Ἐὰν ὁ γαιοκτήμων ἀπολαμβάνῃ τὸ εἰσόδημα μεγάλης ἐκτάσεως χωρὶς νὰ ἐργασθῇ αὐτὸς, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τοὺς ἐργάτας, οἱ ὅποιοι ἀντὶ ἀμοιβῆς ἐργάζονται εἰς αὐτὸν καὶ τοῦ χρησιμεύουσιν ὡς ἐπιστάται, ἀγροφύλακες, καὶ ὑπάλληλοι. Τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὴν Κυβέρνησιν, ἡ ὁποία εἰσπράττει φόρους ἀπὸ τοὺς ἐργάτας, διότι οὗτοι σαγηνεύμενοι ὑπὸ τοῦ μισθοῦ, ὁ ὅποιος προέρχεται ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἰδίους, εἰσέρχονται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῆς ὡς ἔφοροι, ταμίαι, εἰσπράκτορες, ἀστυνομικοὶ, τελωνειακοὶ ὑπάλληλοι, φύλακες τῶν συνόρων, διότι μὲ μίαν λέξιν βοηθοῦν τὴν κυβέρνησιν νὰ πράξῃ ἐκεῖνο διὰ τὸ ὅποιον παρκαπονοῦνται. Ἐπίσης οἱ ἐργάται παρκαπονοῦνται διότι οἱ ἐργοστασιαρχαὶ ἐλκττώνουσι τὸ ἡμερομισθιον καὶ αὐξάνουσι τὸν ἀριθμὸν τῶν ὥρων τῆς ἐργασίας· ἀλλὰ καὶ τοῦτο γίνεται διὰ τὸν μόνον λόγον ὅτι αὐτοὶ οἱ ἐργάται συναγωνίζονται μεταξὺ των, προσφέροντες τὴν ἐργασίαν των οἱ μὲν ὀλιγότερον τῶν δέ, ἐκτὸς δὲ τοῦτου ἐνοικιάζονται εἰς τοὺς ἐργοστασιαρχὰς ὡς ἐπιστάται φύλακες, ἀρχιεργάται, ὑποδιευθυνταί, καὶ ἐλέγχουσιν, ἐπιβάλλουσι πρόστιμα καὶ τυραννοῦσι παντοιοτρόπως τοὺς ἀδελφούς των ἐργάτας πρὸς ὕψελος τῶν κυρίων αὐτῶν.

Τέλος οἱ ἐργάται παρκαπονοῦνται ὅτι ἀποστέλλουσιν ἐνκντίον των στρατὸν, ἐὰν θελήσωσι νὰ λάβωσι κατὰ τῆς γῆς ἡ ὁποία νομίζουσιν ὅτι τοὺς ἀνήκει, ἐὰν δὲν δύνανται νὰ πληρώσωσι τοὺς φόρους, ἢ ἐὰν ἀπεργήσωσιν.

Ἄλλ' ὁ στρατὸς ἀποτελεῖται ἀπὸ στρατιώτας, στρατιῶται δὲ εἶναι αὐτοὶ οἱ ἐργάται, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἄλλοι μὲν διὰ τοὺς βαθμοὺς, ἄλλοι δὲ ἐνεκὸν φόβου εἰσέρχονται εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν καὶ δίδουσι τὴν ἐπίσημον ὑπόσχεσιν, ἡ ὁποία ἀντιβιβάνει πρὸς τὴν συνείδησιν των καὶ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν ὅμως σέβονται, ὅτι δηλ. θὰ φανεύωσι ὅσοιςδήποτε, ἀρκεῖ νὰ τοὺς διατάξωσιν οἱ ἀνώτεροί των.

Τοιοιούτρόπως ὅλα τὰ βασάναι τῶν ἐργατῶν προέρχονται ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἐργάτας.

Ἄλλ' ἀρκεῖ νὰ πᾶν νὰ βοηθῶσι τοὺς πλουσίους καὶ τὴν κυβέρνησιν, διὰ νὰ ἐξαφηνισθοῦν ὅλα τοὺς τὰ βασάναι μὲν των. Ἀλλὰ διατὶ ἐξυκολοῦθουσι νὰ πράττωσιν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον τοὺς καταστρέφει;

Γ'.

Πρὸ δύο χιλιάδων χρόνων ἀπεκαλύφθη εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ὁ ἐξῆς νόμος. «Καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμεῖς οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως» ἢ ὅπως εἶπεν ὁ σοφὸς κινέζος Κομφούκιος, «Ὁ σὺ μισεῖς, ἐτέρω

μὴ ποιήσης. » Ὁ νόμος οὗτος εἶναι ἀπλὸς, εὐνόητος εἰς ὅλους καὶ φίνεται καθαρὰ ὅτι δύναται νὰ δώσῃ τὸ μεγαλύτερον ἀγαθόν, τὸ ὅποιον μπορεῖ ν' ἀποκτήσῃ ὁ ἄνθρωπος. Διὰ τοῦτο θὰ ἐδικαιοῦτο τις νὰ πιστεύσῃ ὅτι εὐθὺς ὡς οἱ ἄνθρωποι ἐλάμβανον γινώσκιν τοῦ νόμου τούτου θὰ ἐσπευδαν ἀμέσως νὰ τὸν ἐφαρμόσωσι κατ' ὅσον ἦτο δυνατόν εἰς αὐτοὺς καὶ νὰ κατὰβάλωσι ὅλας τὰς δυνάμεις των ὅπως τὸν διδάξωσι εἰς τὰς νέας γενεάς καὶ τὰς συνειθίσουν νὰ τὸν ἐφαρμόζωσι.

Καὶ τοῦτο ἔπρεπε νὰ ἔχει γαίην πρὸ πολλοῦ, ἐὰν λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ νόμος οὗτος ἐδόθη σχεδὸν ταυτοχρόνως ὑπὸ τοῦ Κομφουκίου τοῦ Βουδδᾶ, ὑπὸ σοφοῦ τινος Ἰουδαίου καὶ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ.

Ἰδίως ἔπρεπε νὰ εἶχον ἐφαρμόσει τὸν νόμον τοῦτον οἱ χριστιανοί, οἱ ὅποιοι πιστεύουν ὅτι ἡ κυριώτερη θεία ἀποκάλυψις εἶνε τὸ εὐαγγέλιον καὶ γνωρίζουσιν ὅτι τοῦτο λέγει, ὅτι ἡ ἐντολὴ εἶνε ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται, δηλαδή τὸ δόγμα τοῦ ὁποίου ἔχουσι περισσοτέραν ἀνάγκην οἱ ἄνθρωποι.

Καὶ ὅμως ἐπέρασεν δύο χιλιάδες χρόνια ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καὶ οἱ ἄνθρωποι ἔχον μόνον δὲν μπόρουν νὰ ἐφαρμόσωσι τὸν νόμον αὐτὸν καὶ νὰ τὸν μάθουν εἰς τὰ παιδιὰ των ἀλλὰ καὶ οἱ περισσώτεροι τούτων οὔτε τὸν γνωρίζουν καὶ, ἐὰν δὲ τὸν γνωρίζουν πιστεύουν ὅτι εἶνε ἀνεφαρμόστος. Τοῦτο εἰς τὴν ἀρχὴν φαίνεται παράδοξον ἀλλ' ὅταν σκεφθῇ τις πῶς οἱ ἄνθρωποι ἔχον πρὸ τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ νόμου τούτου καὶ πόσον χρόνον ἔχον τοιοιούτρόπως κατὰ τὴν ἀνάγκην δὲ ὅταν συλλογισθῇ ποία διαφωνία ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ νόμου αὐτοῦ καὶ τοῦ τρόπου κατ' ὃν ζοῦν οἱ ἄνθρωποι, ἀρχίζει νὰ ἐννοῇ, διατὶ τὰ πράγματα ἐμειναν ἀμετάβλητα.

Συνέβη δὲ οὕτω τὸ πρᾶγμα, διότι πρὸ τοῦ μάθωσι οἱ ἄνθρωποι τὸν νόμον αὐτὸν: ὅτι διὰ νὰ εἶνε πάντες εὐτυχεῖς πρέπει ἕκαστος νὰ κάμῃ εἰς τοὺς ἄλλους ἐκεῖνο τὸ ὅποιον θὰ ἤθελε νὰ κάμωσι καὶ οἱ ἄλλοι πρὸς αὐτὸν, πρὸ τοῦ μάθωσι λέγω τὸν νόμον αὐτὸν, ἕκαστος ἐπροσπάθει πρὸς ὅσον ἔξουσίαν τοῦ ν' ἀποκτήσῃ περισσοτέραν ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν ἄλλων. Ἐξασφαλίζων ὅμως μίαν οἰκονομίαν ἐξουσίαν, ἔπρεπε, διὰ νὰ τὴν ἐκμεταλλεῖται χωρὶς ἐμπόδιον, νὰ ὑποταχθῇ καὶ αὐτὸς εἰς τοὺς ἰσχυροτέρους του καὶ νὰ τοὺς δουλεύσῃ αὐτοὶ δὲ οἱ ἰσχυρότεροι ἔπρεπε καὶ αὐτοὶ διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς τοὺς ἰσχυροτέρους των καὶ νὰ τοὺς ὑπηρετήσωσι.

Ἡ ἄγνοια λοιπὸν τοῦ νόμου αὐτοῦ, «φέρου πρὸς τοὺς ἄλλους, ὅπως θέλεις νὰ φέρονται καὶ οἱ ἄλλοι πρὸς σέ», ἦτο ἡ αἰτία τοῦ πάντοτε οἱ ὀλίγοι ἦσαν κύριοι τῶν πολλῶν.

Εἶνε λοιπὸν εὐκαλὸν νὰ κατανοήσῃ τις ὅτι, ἅμα ἀπεκαλύφθη εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὁ νόμος οὗτος, οἱ ὀλίγοι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἦσαν κύριοι τῶν ἄλλων, ἔχον μόνον δὲν ἠθέλησαν νὰ παραδεχθῶσι τὸν νόμον τοῦτον διὰ τὸν ἑαυτὸν τους, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησαν νὰ τὸν ἀνγνωρίσουν καὶ νὰ τὸν παραδεχθῶν καὶ ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων αὐτοὶ ἦσαν κύριοι.

Διότι ὁ μικρὸς ἀριθμὸς τῶν κυρίων ἐγνώριζε καὶ γνωρίζει πολὺ καλῶς, ὅτι ἡ δυνάμις του ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν πᾶντοκα ὁ ὅποιος γίνεται μεταξὺ τοῦ μικροῦ λαοῦ, ὅπως ὁ ἐνὸς ὑποτάξῃ εἰς τὸ ἑαυτὸν τοῦ πᾶντος ἄλλου. Διὰ τοῦτο οἱ μεγάλοι πάντοτε μετεχειρίσθησαν καὶ μεταχειρίζονται ὅλα τὰ μέσα, ὅπως καὶ ἡμεῖς ἀπὸ τοὺς ὑπάρχοντες των τὸν πᾶντοκα (ἀκολουθεῖ).

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ